

Proverbium. *similina. Iamto vero digna soliguis succo funditis
linienda, ut cacherinos in posterū queat prudenti-
bus mouere censoribus. Non nobis Sperate, liturā
hanc tuam cū adsarcinata barbariē mittere de-
bueras, sed Vulkano potius, aut Neptuno. Apti-
nempe utriusq; censores, impij simul homines, &
Amphoteri.*

Speratus.

**Atq; eidē adsarcinatā barbariam
legite.**

() Facultas Theologica.

PRAECIPIS insuper, ut nedam sacerdotem
liturā hanc tuā accipiamus, sed eidē quoq; adsar-
cinatam barbariē iubes legere. Non ab te versi-
culus is apud Græcos nunc puerbij celebratus est.
Gel. cap. *ποδάρκην νοῦν καὶ πρὸς ἐνὶ μὲν καὶ ἰσχυρὰ
6.2. καὶ πρὸς. Hunc ipsum versiculū Theodorus Gaza
sic Latinū fecit. Sepe etiam est olitor ualde opor-
tuna locutus. Sicut Sperate aliene nimis de litura
famā locutus fueras, ita propriāque adsarcinatā
huius lituræ tuæ barbariē nuncupasti. Quid enim
Barbarū iam barbarū, q̄ id, quod præter nativā barbariē
quid retinet in se nihil? id est, qd̄ tū lingua, tū moribus
barbarissimū cōfatur per sit. Siquis paruo labore
barbarus cupit effici, tuam hanc, huius lituræ tuæ
adsarcinatā*

adfarcinatā barbariem cursum saltem perleget:
 Quicquid etenim in ea occurreret passim barbarū
 est. Barbarum cuius initia. Finis barbarus. Mediū
 quoq; eius, ex extremis barbaris adfarcinatū, cō-
 pactūq; est. Barbarus aspectus, uocum sonitus
 plūq; barbarus. Materies eius barbara. Barbarū
 argumentum. Ordo barbarus, ac identidem bar-
 bara dispositio, atq; conclusio. Quid? quod in ea
 barbarie, barbarici Mephitico quodā, atq; ni-
 dore, emunctatū aret, euerberat putēssime. Geu-
 dendam barbaris, quod habent tuā hāc barbariā,
 qua cum libuerit, digno patella operculo, afficiā-
 tur maxime. Hinc dolendū Græcis, Latinis, ac ali-
 orum idiomatum turbis alijs, quod huius tuæ bar-
 barie nequeant esse participes. DICES non nisi
 tuæ farina hominibus adfarcinatā hanc barbariā,
 scripsisse te. Certe Sperate si nunq; id dixisses, res
 tamen ipsa id ita esse Stentoreo boatu prestant,
 et clamat. Perge igitur Sperate ut corpisti, tua
 barbarie, barbarissimā barbaricū illustrare. Glo-
 ratur te certe hac ex re iugem premiū apud po-
 steros, ac scilicet barbarie barbarissimæ author di-
 caris et sis. Et quod multi summa elegantia, sicū
 die gloriā adipisci nequiverint, tu uicinis futurus
 sis omnium barbarissimus. O librū authoris sui cō-
 fessione, barbarum librorū omnium infestissimū.
 Dissercamus subito, si liber ullus extat hoc bar-
 barior.

Barbarior

Barbarior

Barbarior

Maro. 7.

Aeneidos

Barbarior

Prouer-

bium.

Prouer-

bium.

Homerus

§. Iliados.

Barbarior

Barbarior

Barbarior

Barbarior

barior. Monemus amicitia Sperate te, ut deinceps
 Martialis desinas quicquid literarum adere. Nam (ut inquit ille)
 in. 2. Scribis musis, et Apolline nullo. Num prudens le-
 Prouer. stor Christi Evangelio iure dolendum putas, quod
 Speratum hunc, natum fuerit assertorem? Felicem
 Magnus Alexander Aeacidae extitabat, quod rerum
 a se gestarum Homerum habere meruerit authorē.
 Se nero ferē miserum, quod inclita facta sua a Cha-
 rilo bardo poeta fuerint decantata. Nam veluti
 Horatius tractata notam labemque remittunt. Atramenta,
 Z. eplaru. ferē scriptores carmine sordo splendida facta linunt.
 Siquis forte fortuna hunc Sperati omni ex parte
 infelicem librum, quid de eo tandem futurum sit,
 rogauerit, sic eum futurum ueritatem, responsum
 putamus. Vna (inquit) cum scriptore meo capsula
 porrectus operta Destra in uicū uidentem ibat,
 et odores. Et peperit, et quicquid chartis amicitia
 ineptis. SI RES ex uili usu infelix dici debeat, quod
 hac huius libelli papyro infelicius dici potest? Vnde
 lector scire paucis ex quali papyro abominabilis
 hac barbaries et excerpta est, et excusa? Cupio
 Attide hi inquit. Perunt Nicomē in Lesbionici agro linum
 storiā ex quondam seminasse. Creuisse id, redactumque, tum in
 Tarras, flamen, tum tramā fuisse. Ex flamine funes con-
 et Plauto glutinasse, ex utroque telam plurimā texuisse. Tam
 funes, et telam insignē quēdam horronis uis emp-
 titasse, ex quolibetque suspendendorum campestris,
 loquosque

lāq̄osq; parasse. Ex ijs cāp̄sribus, sequenq; post
longum usum iugentē papyri copiam, contraxisse.
Ex ea tandem papyro istā hanc sperati barbariem
exscriptam priūq; fuisse, & in rudis, barbariq;
aulgi manus deuenisse. Sunt qui autumēt ex eodē
stamine etiā nōm Iude Christi proditoris cōpactū
leq̄u. Monēdi sunt terq; quaterq; qui nocturna
fontas nata, Lemuresq; formidāt, ne hanc insusctā
barbariem attrectem manibus, perlegant oculis,
domi seruet, deuebantur peregere. Nil tamē pro-
hibet fido hoc libello eam partem tergere, qua
reddi ciborum cura maxime salubre est. Si lubet
lector candide huius adsarcinata barbarie ampul-
losum audire principium, ante omnia, conueniens
Latīo pone superciliū. Vide tamen, ut accurate
signo te sancte Crucis terq; quaterq; munias a pri-
cipio. Sic ergo barbarus paulus, turpiū barbaro-
rū doct̄or, nō letis tamē, sed barb̄re adsarcinatā
hanc barbariē exorditur. ADIVVA deus. Par-
ticiem montes, nascetur ridiculus mus. Nō innat
deus barb̄rā nequitia. Non innat deus professore
scelerum. Non innat deus bipedum nequissimum.
Non innat deus hominē maledicū. Nō innat deus
Veneris nepotulū. Adimat deus probos, castos,
sobrios. Quis lector candide, aut uite, aut proborū
morū barbarū, seuissimūq; grassatore iure
ludet, qui deam impia quapū in re, ut se adiuvet

Provera-
bium
bia.

innocuerit? Impie enim factorum non Deus sed
Cædemon autor est, principum, & origo.

Sperati in NVM non acerrimi indies Speratum dixeris,
dicium. qui de cunctis universalibus studiis, quæ in diem us
q; suam fuerint, Alex hic censuram fictici, rudis,
Seneca excoecata, stolidi, ac fatua esse dicit! O infame os,
epliarum damnata tantū spongia præludendū. AB imma-
lib. 10. & nis præstationis exordio, in Papisticos (sic enim pa-
Mart. lib. pam ecclesiæ Christi in terris caput recognoscen-
12. tes, barbarus hic latine lingua egregius illustra-
tor, cõtumeliarum sacellū, per contumeliam nū-
cupat iuribens, & Antipapisticos, hoc est sibi su-
miles, i. rebelles, ac cõtumaces homines, in coram
tollens, de magna furoris dei ira, de q; immensa eius
misericordia tales proiecit ampullas, ut rōp. 1. He
Prouer. domap Roū pextimes disputare. Disseruamus si
Tarras in colle. immanē hanc, barbaricāq; præfationē ex Amasii
Prouer. percipit eius author. Immo nec, si remixerit Ari-
starchus, aut Sphinx Thebana. Quid? qd nec na-
tatores centū Dælij. Cessent mirari homines de for-
ma iū. Horatiani belluam. Eam enī barbaricæ
In arte hinc præfationi collatā, inter formosas feras meū
poetica. rito collocabis. Vidisti ne lectior olim iamā Rā-
nunculos in cornosis paludibus procreatos? Horū
(ut fuit) toto est corpore caput maius. Rānunculis
ip̄s, persimilis huius affarsinata barbarie isthæc
præfatio. In tota hac barbarica præfatiōe. Immo
in toto

in toto, quicquid monſtroſi libelli huius eſt, nō ſecus
 barbarus hic ſcriptor, ſi Garrula limoſis rana co- Ovidius
 axat aquis. Nec id quicquid eſt libelli, multū abſt
 ab ea lre, quæ quoniam nuncupatur a Græcis. Pre-
 ter hæc totus infamis hic libellus piſitat, cacabat, Ex Naſo-
 gratitat, petritit, gruit, pipat, ſipit, pulpat, croci- ne, et Pla-
 tat, frigulet, gloconat, pipit, cucubat, fritunit, bu- cido.
 bulat, cucubat, alulet, rancat, rugit, caurit, ſilit,
 uncat, ſrendet, barrit, mugit, quirritat, oncat,
 grunuit, mutit, gānit, glaucitat, mintrat, deſticit,
 ac dirarum ſerpentū more ſibulat, quid horrendū.
 Sed in uocibus eas terrere Laboret, quarū cauſa a
 uotis deſit iam emiſſa. SVB DIS in eadē barba-
 ric, Diabolū religioſorū exemplo ab initio homi-
 nes decipiſſe, qd̄ ij auaritiæ tantum cauſa, mera
 populis mendaciæ prædicent. DIC deſperatorū
 ſpes Sperate, quo religioſorū exemplo Diabolus
 deceperit primos homines? Num præterea religi-
 oſi ſepe magnā furoris irā Dei contra impios, ci-
 uſdemq; miſericordiā erga probos inſinuāt præ-
 dicando? Num ad legis dei obſeruantia, iuſtorūq;
 fugam ſepe cōmonent Chriſtianos? Num uirtutes
 frequenter laudant, uitia deteſtantur? Audes tu
 mēdacis parētis fili aſſerere hæc omnia falſa eſſe?
 Nonne perditōrū hominum Sperate tu ſolus po-
 tiſti, potesq; modo peruerſam diaboli perficere
 uoluntatē? Etenim Solus habes ſcelerum, quicquid Clau.

D ij reperitur

reperitur in orbe. NISI monachi Diabolū habea-
rent (inquis) quonā ratione sese nutrire possent?
O desperatā Pauli Dialecticā. Quis mentis cōpos
predicanti tibi, scribentiq; talia adhibeat in pos-
steram unq; fidē? Immo siqui scirent, blasphemū,
ac delirū hominē e suggestu agerent te precipitē.
Quis rursus huiusmodi Doctore, post tot monita
in hominū cōsortio uiuere patiatur? qui tot Chris-
sti fideles misere detrudit ad Orcum, quot frutices
solae, quot flauas Tybris arenas, Mollia quot
Martis gramina cāpus habet. Nō abire ips, q; te ta-
lia suadentē audiunt, inculcare, ac exclamare li-
cebit. Tollite de medijs animarū dedecus umbris.

Clau.

Prouerb.

Nam (ut dicitur) improbi morte conseruandi plu-
rimi. DICIS ex illo rusticano prouerbio te talia
protulisse. Nutrit et Carodemō rases monachos.
Idamnationis pœne timore, fiunt bona plurima.
Nonne Sperate, hac quoq; ratione Nothus pasci-
tur? Numquid legisti Sperate apud Flacium, duo-
esse a malo abstinentiū genera? Oderunt peccare
boni uirtutis amore. Oderunt peccare mali formi-
dine pœne. RELIGIOSARVM personarum
hypoerisi Christi doctrinā fuisse corruptā, obui-
sio indicio tuo Sperate dedecis ex titulo de uita, et
honestate Clericorū a principio. 3. Decretalium.

Num perficite frontis alia, erubescis Sperate di-
Esaiē c. 5. cere malum bonum, et bonum malum, ponēs te-
nebras

nebras lucem, & lucem tenebras ponens amarum
 in dulce, & dulce in amarū. Vae tibi, qui sapiēs es i
 oculus tuis, & corā te metipso, tibiq; similibus pru
 dem. Velleinus diceret Sperate quid nō honestū
 sanctum, pium, ac vere religiosum, salutiq; homi
 num cōmodisimū, in toto eo titulo contineretur?
 Sed quid cum honestate Clericorū Clerico vere
 honestatis plūq; hosti? Rogamus te Sperate quid
 de eo titulo q; est de filiis presbyterorū ordinādis,
 uel non, tibi tandem videatur? Non erubescas in
 fabula lupū esse. PRAEFATIONIS huius, quā
 tam ex sua barbarie nosci potest, haec est intentio,
 ut monstret quibus medijs Diabolus homines de
 ceperit a principio. Sed id non in locum penitus
 argumentum tam falsē, tam barbārē, tam confusē
 tam inepte, tam stultē, tam perperam, tamq; sa
 natice ornare aggreditur ut ab Anna quapiā de
 lira tota distante, ad verbū exscripsisse videatur.
 Vis tota in hoc firmē sita, ut per literarum studia
 Papisticos, religiosos, Viennensesq; Theologos,
 quos asinū caputibus extimat grossiores, notum
 suum Diabolū persequisse. Si barbārā, insanam
 q; praefationem hanc, immo libellum totum, uel si
 malis mercedem dicere, Crassius auius eius, quem Plinius
 rapuerant bella Parthica, legisset, nunq; fuisset Soli. Item
 Ierolamos a posteris nuncipatus. Qui resū assu
 duo delectantur, Gelothrophylidos uice, Speratio

D ij cum

cum monstruosum hunc libellum, summo turpellamine
 uerim, et legat, et perlegat. Suspiciantur nefarii
 Prover- quipiam in proverbium iam iam abiturum, et πικ-
 ρύτατον γέλωτα. Sed a Sardonico risu in hoc
 differis, quod Sardonici risus mors, Speratici per-
 petuus cachinnus finis sit. Sed iam ad epistologra-
 tuam, unde digressi sumus, oratio redeat tandem
 nostra, quod ea, quae in hac barbara praefatione
 mox post haec secuntur, consimiles sunt omnino fa-
 rine, idest auctore suo certe dignissima. SVBDIS
 post haec.

Speratus.

Et uel adhuc (si placeat) agere, per-
 gite quod agitis.

Facultas Theologica.

In Catili- MEMORES nos Salustiana aure et illius sen-
 nario. tentiae. Primum, quod incipias (inquit) consilio, et ubi
 consulacris, mature facto opus est, solemus semper
 pergere id agere, quod optimo consilio agendam
 Eccli. 27. missem fuerit, a principio. Nec statutorum more,
 qui sicut luna mutantur, quod semel placuit, absque
 decente ratione mutare sententiam. Pergeamus igitur
 id agere posthaec Sperate, quod optima ratio
 Prover- ne prudentiique consilio egimus, atque agimus. Com-
 bia. moneo itaque (quod dicitur) sapienter sponte alacris,
 perge